

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 183/2015-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. mája 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Darinou Solárovou, Škultétyho 3, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1 CoPr 7/2013 a jeho uznesením z 10. septembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. decembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 CoPr 7/2013 a jeho uznesením z 10. septembra 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že krajský súd napadnutým uznesením zmenil uznesenie Okresného súdu Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“) č. k. 16 Cpr/3/2013-27 z 30. septembra 2013 vo výroku o trovách konania tak, že účastníkom konania náhradu trov nepriznal a nepriznal im ani náhradu trov odvolacieho konania. Sťažovateľka namieta závery krajského súdu ako nesprávne, pretože *„pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádza súd vždy zo zásady zodpovednosti za výsledok alebo zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Zásada zodpovednosti za výsledok sa uplatňuje pri rozhodovaní o náhrade trov sporového konania. Podľa miery úspechu môže súd rozhodnúť o trovách konania v zmysle ust. § 142 ods. 1 až 3 OSP.“*

Sťažovateľka ďalej opisuje skutkové okolnosti prípadu, z ktorých má vyplývať, že zamestnávateľ ju nútil skončiť pracovný pomer v skúšobnej dobe a že žalobu o vydanie potvrdenia o zamestnaní proti bývalému zamestnávateľovi podala na okresnom súde až potom, ako jej nebolo vydané ani do 13. septembra 2013, hoci pracovný pomer skončil už 30. augusta 2013. Poukazuje aj na časť odôvodnenia napadnutého uznesenia, z ktorého má vyplývať, že krajský súd mal ako deň podania žaloby ustáliť 1. september 2013, a nie až 13. september 2013, na základe čoho považuje sťažovateľka napadnuté uznesenie *„za arbitrárne a nesprávne“* a odvodzuje z neho porušenie označených práv postupom krajského súdu. *Návrh na priznanie finančného zadostučinenia „odvodňuje tým, že súd v jej veci nekonal sústredene, ak vychádzal z nesprávneho údaja o tom, že sťažovateľka podala žalobu vo veci proti svojmu zamestnávateľovi už dňa 1.9.2013, čo nezodpovedá obsahu spisu súdu... a aj preto je rozhodnutie súdu arbitrárne a vecne nesprávne“*.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vo veci vyslovil porušenie jej základného práva „na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“, zrušil uznesenie krajského súdu č. k. 1 CoPr 7/2013-59 z 10. septembra 2014, vrátil mu vec na ďalšie konanie a priznal jej finančné zadosťučinenie v sume 300 €, ako aj náhradu trov konania v sume 284,08 € na účet jej právnej zástupkyne.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovení § 20, § 50 a § 53 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť

uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Skôr, ako sa ústavný súd vyjadrí k podstate namietaného porušenia označených práv, považuje za potrebné poukázať na chybu petitu sťažnosti spočívajúcu v nesprávnom označení spisovej značky konania krajského súdu, ktorým mal podľa sťažovateľky porušiť jej základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny a právo zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru. Krajský súd totiž viedol odvolacie konanie v sťažovateľkinej veci pod sp. zn. 1 CoPr 7/2013, zatiaľ čo okresný súd konanie viedol pod sp. zn. 16 Cpr 3/2013. Vychádzajúc z uvedeného považoval ústavný súd nesprávne označenie konania krajského súdu spisovou značkou konania okresného súdu len za zrejmu nesprávnosť petitu sťažnosti, ktorá nemá vplyv na vecné preskúmanie námietok sťažovateľky vznesených proti uzneseniu krajského súdu č. k. 1 CoPr 7/2013-59 z 10. septembra 2014 a konaniu, ktoré jeho vydaniu predchádzalo.

Podľa čl. 46 ods.1 ústavy (obdobne podľa čl. 36 ods. 1 listiny) sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené

spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávanych prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Okrem toho môže arbitrárnosť rozhodnutia všeobecného súdu vyplývať aj z ústavne nekonformného výkladu ustanovení právnych predpisov aplikovaných na prerokúvaný skutkový prípad. Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy. Právomoc ústavného súdu konštatovať porušenie základného práva účastníka konania pred všeobecným súdom na súdnu ochranu je založená v prípade, ak dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie všeobecného súdu je v rozpore s požiadavkou ústavne konformného výkladu právnych predpisov.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Vo všeobecnosti platí, že rozhodnutie o náhrade trov konania spravidla samo osebe nedosahuje intenzitu predstavujúcu možnosť vyslovenia porušenia základných práv a slobôd

bez ohľadu na to, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Podľa názoru ústavného súdu nemožno z hľadiska kritérií spravodlivého procesu pripisovať rozhodovaniu o trovách konania takú istú relevanciu ako námietkam proti procesnému postupu vedúcemu k rozhodnutiu vo veci samej, resp. samotnému rozhodnutiu vo veci samej. Ústavný súd zároveň nespochybňuje, že za určitých okolností možno k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť aj v súvislosti s námietkami sťažovateľov smerujúcimi proti právoplatným rozhodnutiam všeobecných súdov o náhrade trov súdneho konania. Ústavný súd však pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi problematiky akcesorickej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že ním bolo zasiahnuté aj iné základné právo (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011, III. ÚS 47/2013).

Podstata námietok sťažovateľky spočíva v jej nesúhlase so záverom krajského súdu, že žalobu podala „už dňa 1. septembra 2013, čo však nezodpovedá obsahu spisu súdu“, v dôsledku čoho označuje napadnuté uznesenie meniace uznesenie okresného súdu č. k. 16 Cpr 3/2013-27 z 30. septembra 2013 za arbitrárne a vecne nesprávne.

Krajský súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia potom, ako uviedol znenie § 146 ods. 1 písm. c) a § 146 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, uviedol, že „rozhodovanie o trovách konania, ktoré bolo zastavené je založené na princípe zodpovednosti za trovy konania toho účastníka, ktorý zaviniť zastavenie. Uvedené zavinenie sa však posudzuje výlučne z hľadiska procesného. Táto zákonná úprava vychádza zo záveru, že zastavenie konania je zavinené žalobcom v prípade, ak tento zoberie žalobu späť, s výnimkou situácie, ak žalobca zobral späť žalobu ktorá bola podaná dôvodne a pokiaľ k späťvzatiu došlo pre správanie sa žalovaného, spočívajúce v dobrovoľnom splnení uplatneného nároku.

Pre rozhodnutie o trovách konania v prejednávanej veci je preto potrebné vyporiadať sa s otázkou, či žaloba bola podaná dôvodne. Z obsahu spisu vyplýva, že žaloba bola podaná na súde prvého stupňa osobne dňa 13.9.2013 a v rovnaký deň žalovaný podal na pošte zásielku, v ktorej žalobkyňi zaslal ňou požadované potvrdenie o zamestnaní...

Bez ohľadu na uvedenú skutočnosť je pre rozhodnutie o trovách konania v súlade s ustálenou súdnou praxou potrebné vyporiadať sa aj s postupom jednotlivých účastníkov konania pred podaním žaloby z hľadiska posúdenia účelnosti vynaloženia trov konania v prípade, ak zo správania sa žalovaného vyplýva, že tento nárok žalobcu nepopiera a jeho neplnenie bolo spôsobené okolnosťami, na ktorých môže mať určitý podiel aj žalobca.

Z obsahu spisu vyplýva, že medzi dňom skončenia pracovného pomeru a podaním žaloby na súd uplynula doba trinástich dní a z tohto pohľadu je preto potrebné vyhodnotiť, či vzhľadom na konkrétne okolnosti mal žalovaný reálne dostatočný časový priestor na uspokojenie nároku žalobkyne, resp. na to, či určitý časový sklz plnenia nebol aj v príčinnej súvislosti s konaním samotnej žalobkyne.“.

Následne krajský súd uviedol znenie § 72 ods. 1 a 2 Zákonníka práce a poukázal na lehotu, v ktorej sa má doručiť druhému účastníkovi právneho vzťahu oznámenie o skončení pracovného pomeru v skúšobnej dobe. Podľa záverov krajského súdu táto lehota „*má za cieľ vytvoriť druhému účastníkovi pracovnoprávneho vzťahu (v tomto prípade zamestnávateľovi) dostatočný časový priestor na vykonanie nevyhnutných administratívnych úkonov súvisiacich so skončením pracovného pomeru... Žalobkyňa však túto svoju povinnosť porušila, keď skončenie pracovného pomeru oznámila žalovanému až dňa 30.8.2013, teda v deň, kedy sa pracovný pomer zároveň aj skončil, pritom v uvedený deň už ani nenastúpila do práce, čím zároveň porušila základnú povinnosť zamestnanca vyplývajúcu mu z ust. § 47 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, teda povinnosť vykonávať prácu osobne podľa pracovnej zmluvy... Zo sledu udalostí popísaných žalobkyňou navyše vyplýva, že táto na jednej strane konštatovala svoju časovú tieseň vo vzťahu k povinnostiam vyplývajúcim pre ňu vo vzťahu k úradu práce, na druhej strane táto odo dňa 30.8., keď oznámila žalovanému skončenie pracovného pomeru, s týmto až do 9.9. neudržiavala žiadny kontakt. Takéto konanie žalobkyne na jednej strane a jej požiadavka na žalovaného*

na splnenie si jeho povinnosti pri jej osobnej návšteve je v rozpore so zásadou pracovnoprávných vzťahov, podľa ktorej len ten z účastníkov pracovného pomeru, ktorý je ochotný a pripravený plniť svoje povinnosti vyplývajúce z pracovného pomeru sa môže vo vzťahu k druhému domáhať tomu zodpovedajúceho plnenia zo strany druhého účastníka.

Vyhodnotiac uvedené skutkové zistenia dospel odvolací súd k záveru, že správanie sa žalobkyne malo nesporne čiastočný vplyv aj na vytvorenie časového priestoru, v ktorom žalovaný mal reálnu možnosť uspokojiť jej nárok, ktorý tento nikdy nepopieral... Prihliadajúc na právo žalovaného na minimálne trojdňovú lehotu na vykonanie úkonov súvisiacich so skončením pracovného pomeru a na dobu, v ktorej tento mohol reálne žalobkyni doručiť potvrdenie prostredníctvom pošty... je zrejmé, že na dĺžku časového obdobia, v ktorom žalovaný mohol reálne svoju povinnosť splniť, malo nesporne vplyv aj správanie samotnej žalobkyne.

Na základe toho dospel odvolací súd k záveru, že vyššie uvedené okolnosti predstavujú dôvod nepriznania náhrady trov konania žalobkyni.

Výsledkom iného výkladu by mohla vzniknúť zjavne absurdná situácia, v ktorej by bola vyhodnotená ako dôvodne podaná žaloba už dňa 1.9.2013, napriek tomu, že žalovaný ako zamestnávateľ nemal reálne vytvorený časový priestor na splnenie si svojej povinnosti. Na základe toho odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania a žiadnemu z účastníkov ich náhradu nepriznal podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p.“.

Z citovaných častí odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že krajský súd pri právnom posúdení veci vychádzal zo skutočnosti, že sťažovateľka podala okresnému súdu žalobu o vydanie potvrdenia o zamestnaní 13. septembra 2013, a nie 1. septembra 2013, ako nesprávne v sťažnosti uvádza, pričom krajský súd podrobne vyhodnocoval správanie účastníkov právneho vzťahu z hľadiska, či toto ich správanie osvedčovalo dôvodnosť podania žaloby. Len na dokreslenie svojich právnych úvah sa krajský súd v závere svojho uznesenia hypoteticky zaoberal možnosťou, ak by sťažovateľka podala žalobu už 1. septembra 2013, aj to iba pre účely posúdenia ne/aplikovateľnosti iného výkladu relevantných právnych predpisov, než ku ktorému v danom prípade dospel. Je teda zrejmé,

že sťažovateľkou uvádzaný 1. september 2013 krajský súd v skutočnosti za deň podania žaloby nepovažoval. Ústavný súd preto uvedenú námietku sťažovateľky vyhodnotil ako nedôvodnú.

Vychádzajúc z obsahu napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd zdôrazňuje, že jeho úlohou nie je posudzovanie právnej perfektnosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“, ale posúdenie jeho ústavnej udržateľnosti (m. m. IV. ÚS 325/08). Sťažovateľom namietané uznesenie krajského súdu hodnotí ústavný súd ako ústavne akceptovateľné a v okolnostiach prípadu za dostatočne odpovedajúce na rozhodujúce skutkové a právne otázky. Ústavný súd pritom nezistil existenciu skutočností nasvedčujúcich tomu, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za popierajúce zmysel práva na súdnu ochranu, pretože krajský súd sa všetkými relevantnými skutočnosťami a prednesenými námietkami dostatočne vyrovnal. Ústavný súd zároveň pripomína, že pre realizáciu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie postačuje, ak odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu dostatočne objasní právny základ rozhodnutia veci, čo v danej veci krajský súd urobil.

Namietané uznesenie krajského súdu nevykazuje ani znaky zrejmého omylu konajúceho súdu, ktorý by popieral podstatu práva na spravodlivý proces, a ani situácie, v ktorej by krajský súd neaplikoval relevantné ustanovenia právnych predpisov platných v Slovenskej republike. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, sama osebe nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku totiž ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil

s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu napadnutý právny výklad krajského súdu ani konanie, ktoré vydaniu napadnutého uznesenia predchádzalo, takéto nedostatky nevykazuje.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru o absencii relevantnej súvislosti medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru na jednej strane a obsahom napadnutého uznesenia na strane druhej. Vzhľadom na to bolo potrebné sťažnosť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde už pri jej predbežnom prerokovaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2015